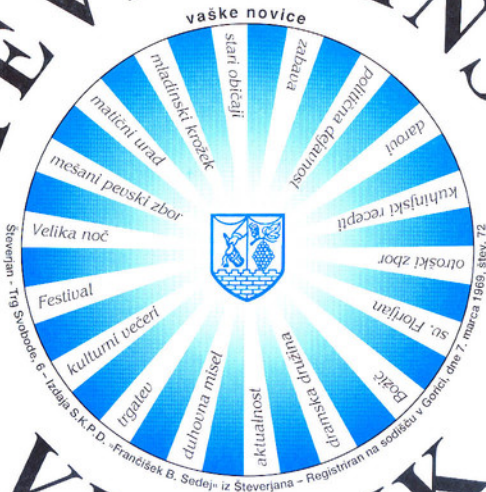

ŠTEVERJANSKI VESTNIK

OPREMLJ: CLANI DRUŠTVA "F.B. SEDEJ"
UREDIL: MARJAN GRUPOVKA (glavni urednik), ANĐELKA HLEDE,
IVAN VOGRIČ, ELJANA HUMAR, KATJA DORNI, MARTINA HLEDE,
HADRIJANA CORSI, MARTINA VALENTINČIČ, ERIKA DORNI
EDI HLEDE (odgovorni urednik) - Lasten tisk

Spedizione in Abb. Postale Art. 2 Comma 20 c. luglio - Settembre 2000 - Nr. 3
legge 662 1996 - Filiale di Gorizia

Števerjan, julij - September 2000 Leto XXXII

Štey.

MOJ OČE SKORAJ NIKOLI NE GRE K SV. MAŠI

Pravi, da ima toliko drugega dela in da moli kar sam zase, kar njemu še več pomeni. Toda, ali ima prav? Večkrat se zgodi, da k temu še dodaja, da tisti, ki hodijo v cerkev niso prav nič boljši od drugih in da se zato ne izplača izgubljati čas za mašo.... Mislim pa, da v to niti sam ne verjame.... To je samo izgovor.

To vprašanje nam postavlja Janko, prav tako pa bi lahko vpraševala velika večina naših fantov, namesto očeta pa bi lahko dali kdaj pa kdaj mater, strice, brate in menda tudi.... same sebe.

Jankov oče na vsak način nima prav, je popolnoma na napačni poti. Hvalevredno je, da moli sam zase, a to nima prav nobene zveze s sv. mašo. Za nas kristjane namreč maša ni molitev kakor n. pr. Zdrava Marija ali Oče naš, marveč je to naš odgovor na Jezusovo vabilo, naj pridemo na njegovo gostijo. To je uresničitev obljube, ki smo jo dali našim bratom, da pridemo skupaj na srečanje z Gospodom Jezusom.

Krščansko občestvo se zbira pri sv. maši, zato da bi tam resnično srečal Gospoda Jezusa. Do tega stvarnega, fizičnega srečanja z Njim pa ne more priti na noben drug način, niti če bi zmolili tri tisoč molitev na dan.

Jankov oče misli in sklepa tako kakor tisti, ki bi bil povabljen na obed pa bi rekel: »Ne bom prišel na kosilo, ne bom sedel k mizi z drugimi. Bom jedel kar sam. Jaz mislim na jed in to mi zadošča!

PRAZNIK NARODNOZABAVNE PESMI

Za nami je jubilejni 30. festival Števerjan 2000, ki je potekal med Borovci od petka, 7., do nedelje, 9. julija. Kot nalašč je v prvih dveh tekmovalnih večerih, nastopilo skupaj 30 ansamblov, v finale pa je bilo pripuščenih le 14 najboljših. Komisija za glasbo, ki so jo sestavljali Bertl Lipusch, Franc Lačen, Danilo Čadež, Janez Per, Tullio Možina, Lojze Hlede, Marko Terčič, Bogdan Kralj in Mihael Corsi, je imela tokrat zelo zahtevno nalogo, saj je bila letos kvaliteta izvedbe izvirnih melodij nad povprečjem prejšnjih let. Marsikateremu ansamblu je na odru jubilejnega festivala zaigrala svoje tudi trema. Nagrade pa so si zaslužili:

- 1) Frajkinclari kot najboljši ansambel Festivala (2.000.000 lir);
- 2) Vesele Štajerke za najboljšo vokalno izvedbo (700.000 lir);
- 3) ansambel Borisa Razpotnika iz Domžal za najboljši kvintet (500.000 lir);
- 4) »Laufarji« iz Cerkna pa za najboljši trio (500.000 lir);
- 5) ansambel Tornado kot najboljši debitant (300.000 lir),
- 6) Boris Rošker za najlepšo melodijo, ki jo je uglasbil na besedilo Franca Ankersta Ptican pojmo slavo. Na festivalu jo je izvajal ansambel Toni Sotošek iz Krškega (300.000 lir).

Številno nedeljsko občinstvo je še enkrat nagradilo pesem Števerjanski zvonovi v izvedbi ansambla Bobri iz Brezovice. Števerjanske zvonove so sami Bobri pred leti izvajali na festivalu. Ta prijetni valček ima milo melodijo, predvsem pa se je priljubil ljudem zaradi pomenljivega besedila.

Komisija za besedilo (Milan Jež, Irma Rauh in Franka Padovan) je nagradila Vero Kumprej za pesem V vinu je resnica, ki jo je izvajal ansambel Šibovniki s Prevalji.

Organizator je nad letošnjim uspehom presenečen, ker je bil odziv občinstva enkraten. Petkov večer je bil nenavadno dobro obiskan. Čeprav je v soboto dež preprečil potek prireditve na odprtem, se je na vhodu kar trlo zamudnikov, ki bi si radi priborili stojišče v Sedejevi dvorani. Za nedeljski finale in posebno za Avsenikov koncert so prvi poslušalci prihajali med Borovce že v prvih popoldanskih urah. Poleg tega so nedeljski del prireditve počastili številni častni gostje, med katerimi naj omenimo zunanjega ministra Republike Slovenije Lojzeta Peterleta, sekretarja za Slovence v zamejstvu in po svetu Zorka Pelikana, generalnega konzula RS v Trstu Jadranko Šturm Kocjan, predsednika goriške pokrajinske uprave Giorgia Brandolina, župana občine Brda Franca Mužiča in številne krajevne civilne oblasti.

Obiskovalcem festivala je bil na voljo obširen bilten o festivalu in delovanju društva Sedej. Knjigo, ki obsega 60 črnbelih pa tudi več barvnih strani, je izdala ZSKP, uredili pa so jo člani društva. Knjiga vsebuje vse fotografije nastopajočih ansamblov in album vseh dosedanjih nagrajencev festivalov in slike skupin, ki delujejo v okviru društva (otroški in mešani zbor, dramska družina in rekreacija). Letošnjo uvodno misel za brošuro sta prispevala prijatelja in sotrudnika števerjanskega festivala Betka Šuhel in Janez Dolinar. Kot sta sama dejala na nedeljskem finalu, sta tudi letos v treh večerih več kot 60-krat prehodila odrske stopnice. Betka se je izkazala tudi kot pridna pevka, ker je poleg povezovanja Avsenikovega koncerta z Gašperji zapela hit Če vinček govori.

Letošnji festival so podprli številni pokrovitelji: ZSKP, Briška gorska skupnost, RAI-Radio Trst A, Gradbeno podjetje Hlede Alojz-Ivan, Cassamarca, Kmečka banka, Luciolicar, Adriano Corsi srl in TV Primorka. Posebno podporo so zagotovili še: Banco Ambrosiano Veneto, Prodajalna gum Pneusservice, pekarna Scorianz, Trgovini Kosič in Gigolò, podjetja Terpin, Tmedia, Bramo legnami, PZKZ APCA, vinogradniki Tepin R. in G., Humar, Komjanc, Mužič, Maraž, Pintar, Skok, Prinčič R., Prinčič M., Pintar A., Zadruga St. Florjan, Laboratorij Virodent, bar Piemontese, market Komauli in Euro diplomat Hotel.

Za razsvetljavo med Borovci in v soboto v dvorani je poskrbel Branko Terčič, odrski fondal je poslikal Hijacint Jussa, dolgoletni umetniški oblikovalec festivalskega odra. Amplifikacijo sta urejala Niko Klanjšček in Mice Karov s sodelavci, ki so se odlično izkazali tudi na sobotnem improviziranem izvajanju v dvorani, potem, ko so vsi ansambli imeli popoldansko tonsko vajo na odprtem. Za vso skrb in pripravljenost zaslužijo vsi omenjeni prirčno pohvalo.

Višek festivalskega jubileja je predstavljal izredni gost nedeljskega večera, to je Slavko Avsenik z ansamblom Gašperji. Ta »evropski glasbeni fenomen« je dobesedno vžgal že tako veselo praznično vzdušje. Avseniki so zaigrali nekaj železnih melodij iz svoje 40-letne kariere na prizorišču evropske narodnozabavne scene. Iz glasbene skupinice, ki je nastala v ožjem domačem krogu, sta se namreč brata Vilko in Slavko Avsenik razvila v pravi biser domače glasbe. Družinsko tradicijo nadaljuje Slavkov sin Grega, ki z Gašperji nosi slovensko zabavno pesem po Evropi in širom po svetu.

Nenazadnje naj omenim tudi slikarsko razstavo goriškega umetnika Andreja Kosiča, ki je krasila notranje prostore Sedejevega doma. Kosič se nam je tokrat predstavil z akvrelji na temo Brd, s posebnim poudarkom na Števerjanu.

Ob koncu se nam zdi potrebna zahvala številnim mladim Števerjancem, ki neutrudno skrbijo za brezhiben potek tako pomembne zamejske manifestacije. Mislim, da ni bilo še nobenemu obiskovalcu žal za obisk na našem prazniku v tej prelepi briški vasi, saj je vsak festival s svojimi melodijami, ansambli in gostom le enkratno doživetje, ki se nepozabno vtisne v spomin.

VALENTINA HUMAR

GOVORNIKA:

tajnica Franka Padovan
in predsednik Mihael Corsi.

KASIRJI:

z leve Gianni Manià, Marjan
Drufovka, Evelin Bulfoni, Martina
Hlede in predsednik Mihael Corsi

BIBITARJI:

z leve: Erika Dorni,
Martin Drufovka, Jurij Hlede,
Niko di Battista, Janez Terpin,
Katja Dorni.

Z leve Aljoša Dorni, Niko di Battista,
Erika Dorni, Martin Drufovka,
Andrejka Hlede, Katja Dorni.

PIŠČANCARJI:

z leve: Rinaldo Dorni, Darko Dorni,
Martin Komjanc, Giuseppe Masiero,
Florjan Lango.

FESTIVALSKO PRESENEČENJE

Vse je utihnilo, ljudje so odšli, kot zadnji obiskovalci 30. Festivala narodno-zabavne glasbe »Števerjan 2000« pa so ostali le še organizatorji. Trudni, a od prijetnega večera polni veselja in upanja, so tudi oni zapustili festivalski prostor Med Borovci in se, vsak z novimi melodijami v ušesih in sanjami v srcih, podali spat. Drugo jutro jih je čakalo še zadnje naporno delo, ki je v bistvu uradni zaključek števerjanske manifestacije. Za vse tiste, ki tega ne vedo, se za člane društva »F.B. Sedej« manifestacija narodno-zabavne glasbe zaključuje dan po nedeljskem nagrajevanju, to je v ponedeljek. Takrat je treba vse pospraviti, očistiti in ponovno urediti Borovce. Seveda je delo naporno in terja od vsakega posameznika veliko moči, predvsem od tistih, katerih se je nedeljski večer vlekel do poznega jutra. Letos je bil festivalski ponedeljek nekoliko drugačen: dan je stekel kot po navadi, kar pa je organizatorje čakalo novega, je bilo presenečenje, ki so ga bili deležni zvečer na skupni večerji v Sedejevem domu. Predsednik si je namreč zamislil, da bi bilo lepo jubilejni 30. Festival zaključiti nekoliko drugače. Med kramljanjem in dobro voljo, so se v kuhinji naenkrat zaprle luči in nastal je molk. Nihče ni vedel kaj se dogaja, dokler nismo prisotni od daleč zagledali 30 majhnih gorečih svečk, ki so tiho plamtele sredi sobe. Nekdo je končno le prižgal luči in...ooooh, pred nami je stala krasna, velika torta z napisom *30. Festival »ŠTEVERJAN 2000«*. Navdušeni od enkratnega presenečenja smo se skupaj slikali in se seveda do dobra posladkali s festivalsko torto. Takrat je bilo vsem jasno, da smo sami organizatorji srce in duša Festivala, ki že okroglih 30 let zapisuje v zgodovino nove polke in valčke. Skratka lahko rečemo, da je Festival naš otrok, mi pa zanj skrbimo in zanj živimo.

10. julij 2000 bo vsem nam ostal v trajnem spominu ne le zaradi presenečenja, temveč zaradi spoznanja, da smo tudi letos, brez kakršnegakoli pomisleka speljali eno največjih zamejskih manifestacij brezhibno do konca. To naj nam bo v velik ponos in veselje. Nenazadnje naj gre naša iskrena zahvala tistemu, ki je tistega daljnega 2. maja leta 1971 začel s Festivalom v Števerjanu.

PEŠ NA SVETO GORO

Kot je že tradicija, se luči vsakoletnega Festivala v Števerjanu ugasnejo teden dni potem, ko se mladi in manj mladi organizatorji, člani društva F. B. Sedej, odpravijo peš na Sv. goro v zahvalo za lepo vreme, obilo poslušalcev in za dober potek treh večerov. Tako se je zgodilo tudi v nedeljo, 16. julija, ko se je uradno končal jubilejni 30. Festival »Števerjan 2000«. Ob vznožju gore se je popoldne zbrala množica Števerjancev in se skupaj podala peš do cerkve Svetogorske Kraljice, kjer se je udeležila maše. Vsakdo je po poti razmišljal, koliko je bilo truda ob organizaciji take manifestacije. Spomini so se že vtisnili v srca, kjer jih bo vsakdo čuval, se rad vračal nazaj in jih obujal. Strma pot do Sv. Gore je vsakega obogatila z božjim navdihom, vanj vtila novega upanja in moči za nadaljnje delo. Kljub slabemu vremenu, mrazu, dežju in celo toči, so se Števerjanci, po strmi poti, udeležili maše, pri kateri so se s petjem in z molitvijo zahvalili Bogu za vse, kar jim je dal 7., 8. in 9. julija Med Borovci.

Vesela družba se je tako poslovila od 30. Festivala narodno-zabavne glasbe in »neuradno« odprla 31. Festival »Števerjan 2001« z upanjem, da bosta slovenska kultura in dobra glasba rojevali v Števerjanu še veliko sadov.

ČEVAPČIČARJI:

z leve: Ivan Mužič, Marko
Lutman, Silvan Dorn, Martin Pintar.

Z leve: Martin Pintar, Marko Klanjšček,
Marko Lutman, Loris Manià, Matej
Pintar.

KUHARICE:

z leve: Gina Masiero, Annamaria Dorni, Anastazija Hlede, Jasna Dorni.

PATATINARIJI:

z leve: Evgen Komjanc, Damjan Dorni, Sandy Pintar, Filip Hlede.

VINOTEKA:

z leve: Orietta Skok, Ivan Vogrič, Silvana Vogrič.

SLIKARJA:

Roman Komjanc in Edi Lutman

OB OGNJU

Staro vaško tradicijo ob praznovanju sv. Ivana, 24. junija, ki je na žalost prešla že skoraj v pozabo, smo letos mladi Števerjanci ponovno obudili. Zbrali smo se v Sedejevem domu, kjer se je pravkar odvijal zadnji dan Športnega tedna, s tekmovaljem v tomboli. Pozno zvečer, ko je dež začel nekajkrat ponagajati, smo se v lepem številu odpravili proti Aščevim, kjer so popoldan fantje pripravili kres. Ob nevihti, ki se je vedno bolj silovito bližala naši vasi, smo molče strmeli v ogenj, ki se je dvigal proti nebu, kot bi se želel dotikati zemeljskega svota. Zaradi močnega dežja smo se zatekli v avtomobile in tam občudovali vso premoč, ki jo je imel ogenj nad vodo... ni in ni se hotel ugasniti, kljub silovitemu dežju, ki je do takrat že nedvomno močno ovlažil suho zemljo.

Pripravljanje kresa na god sv. Ivana je bil za stare Števerjance trenutek združevanja med vaščani; v takem duhu je tradicija tudi ponovno zaživela, saj je mogoči ogenj, z vso svojo toploto obdajal mlade obraze, ki težijo za tem, da bi skupaj preživel leta mladosti.

ANDREJKA HLEDE

PONOVNO POD TAKTIRKO

Po dolgih, vročinskih »sproščujočih« poletnih počitnicah se je ponovno začela pevska sezona. Zvesti pevci so se zbrali v pevski sobi Sedejevega društva v sredo, 20. septembra. Zbor čakajo namreč nekateri že tradicionalni nastopi kot so Cecilijanka in Primorska poje, konec meseca septembra, v soboto 23., pa je že spravlil skupaj svoj prvi sezonski nastop in sodeloval s petjem pri predstavitvi knjige Marjana Terpina. Poleg tega ima odbor v mislih še številne projekte, ki bi jih rad uresničil tudi s tvojo pomočjo. Zato te vljudno vabi, da se nam priključiš. Zbor že sedmo leto zapored vodi tržačan, a bi mu lahko celo rekli posinovljen Števerjanec, Bogdan Kralj; za cerkveno petje pa bo poskrbel neutrudni Herman Srebrnič.

LOJZIČ Z GMAJNE

V soboto, 23. septembra, je bila pod Lipo na Klancu št. 14 predstavitev knjige *Lojzič z Gmajne*, ki jo je napisal domačin Marjan Terpin. Avtor je pred 17 leti opisal našo vas, z zgodovinskega, političnega in kulturnega vidika, v knjigi Števerjan.

Lojzič z Gmajne je lektorirala in predstavila prof. Lučana Budal. Kot je sam avtor povedal, je knjiga nastala pred približno 15 leti. Lojzič z Gmajne je bil namreč Marjanov prijatelj; avtor je z njim preživel svoje otroške dneve ob igri in pustolovščinah. Avtobiografske črtice so napisane v preprostem, a živem jeziku; v njih najdemo tudi narečne izraze, ki nedvomno pritegnejo k branju. Knjiga je opremljena z bogatimi perorisbami, ki jih je prispeval domačin David Pintar. Ob prof. Lučani Budal je nekaj besed o avtorju in o njunem dolgoletnem prijateljstvu povedal še dr. Drago Štoka.

Večer je povezoval in obogatil s slovensko pesmijo nastop domačega mešanega zbora. Pod vodstvom prof. Bogdana Kralja je zbor zapel *Zdravljico, Gularja sen tjela jmet, Lipo* in voščilno *Mnogaja ljeta*.

Zaključne besede je spregovoril števerjanski župan Hadrijan Corsi, ki je prijatelju čestital in izrazil željo, da bi Marjan Terpin še kaj kmalu napisal o svoji vasi.

ELIANA HUMAR

NAŠ PRAZNIK

V soboto in v nedeljo 26. in 27. avgusta je Med Borovci v Števerjanu potekalo praznovanje ob 25-letnici deželne organiziranosti stranke Slovenske skupnosti. Poleg številnih somišljenikov in prijateljev stranke lipove vejice, so se praznika udeležili nekateri vidni gostje, med katerimi j bila tudigeneralna konzulka Republike Slovenije v Trstu Jadranka Šturm Kocjan. Udeležence je v nedeljo uvodoma pozdravil števerjanski župan Hadrijan Corsi, prireditelji pa so tudi prebrali čestitke, ki jih je stranki poslal predsednik slovenske vlade Andrej Bajuk. Nato je nastopil slavnostni govornik, sicer tajnik stranke Slovenske skupnosti, Andrej Berdon. V svojem nagovoru se je dotaknil številnih vprašanj, ki se tičejo položaja slovenske manjšine v Italiji. Kritično je nastopil do predloga zaščitnega zakona, ki vsebuje veliko šibkih točk; zavzel se je tudi za kritičen premislek o politični organiziranosti naše manjšine v preteklih letih. Ideja o samostojnem političnem nastopanju je danes še aktualna, toliko bolj, ker je leva sredina dokazala, da je njena politika do Slovencev v Italiji v marsičem podobna tisti iz zadnjih petdeset let.

Poleg govorov je nedeljski večer popestril koncert godbe na pihala Breg iz Doline. Za ples je v soboto poskrbel Kraški kvintet, v nedeljo pa ansambel Mi. Organizacijo "Našega praznika" je izvedla števerjanska sekcija stranke Slovenske skupnosti s pomočjo domačega društva Francišek Borgija Sedej. Zahvala gre tudi vsem tistim, mladim in manj mladim, ki so s svojim trudom in požrtvovalnostjo prispevali k uspehu tega praznika.

MILKO DI BATTISTA

Člani društva F. B. Sedej so se v petek 22. septembra odzvali povabilu deželnega vodstva Ssk in se zbrali ob slastni večerji v gostilni pri Koršiču na Sovenci. Deželno vodstvo se je tako želelo oddolžiti prijateljem za vložen trud ob pestri organizaciji Našega praznika..

PREJELI SMO S PROŠNJO ZA OBJAVO!

JAVNA ZAHVALA DEŽELNEGA VODSTVA SSK SEKCIJI IN DRUŠTVU "F.B. Sedej"

Deželno vodstvo Stranke Slovenske skupnosti se zahvaljuje vsem, ki so omogočili, da je Naš praznik v Števerjanu zelo dobro uspel.

Pri tem gre naša zahvala domačim prosvetnim in kulturnim delavcem ter somišljenikom Ssk, ki so se posebno izkazali pri organizaciji, pripravi in delu v dveh dneh Med borovci v Števerjanu.

Vsa naša zahvala predsedniku ter vsem članom domačega S.K.P.D. "F.B. Sedej", ki so s svojim dragocenim sodelovanjem omogočili, da je naša stranka primerno praznovala pomembno obletnico.

Ob društvu pa je odigrala bistveno vlogo tudi domača števerjanska sekcija Ssk, tajniku, predsedniku in vsem članom javna zahvala za pomoč, ki ste nam jo nudili ob prazniku, ki je bil za naše ljudi pomemben, saj smo proslavljali 25-letnico nepretrganega delovanja edine stranke, ki v vseh teh letih ni spremenila imena, simbola in idealov.

DEŽELNO TAJNIŠTVO Ssk

KOMAJ MINULA TRGATEV

Letošnja trgatve bo ostala v spominu kot najbolj zgodnja. Trgatev se je namreč začela v zadnjem tednu avgusta: eni 30., drugi od 25. do 28. in kot izreden primer lahko zabeležimo to, da so v okolici Krmina obrali mlade trte sivega pinota že 16. avgusta. Tako, da je v mesecu avgustu namreč že marsikateri pospravil v klet ves sivi pinot in mogoče še kaj drugega. Vzrok za tako zgodnjo trgatvev dobimo predvsem v vremenu. Trte so se sicer letos prebudile iz zimskega spanja šele v drugi polovici meseca aprila in to je preprečilo, da jih ni aprilski mraz zaustavil. Tako je njihova rast takoj napredovala. Po normalnem maju je sledil izredno topel in suh junij. Grozdje je takrat lepo odcvetelo in jagode so se takoj začele debeliti. Mogoče še prehitro, saj se grozdi niso utegnili očistiti neoplojenih jagod, marsikateri pa je tudi takrat zamudil s škropljenjem proti gnilobi grozdja, ki mora biti opravljen preden se jagode tako odebelijo, da pokrijejo rep grozdja. V neki normalni letini bi ta zamuda ne imela prevelikih posledic, toda letos je izredno lepemu juniju sledil deževen julij. Prej omenjeni pogoji so privedli, da se je iz notranjosti grozda začela razvijati gniloba grozdja (Botrytis) že v prvi polovici julija in to predvsem na pinotih. Marsikateri so takrat take grozde začeli čistiti ali celo odstranjevati, toda vedno so se znova pojavljali novi primeri okužbe. V mesecu avgustu se je vreme ustalilo in temperature so se znatno zvišale tako, da so bile kar izredne za ta čas. Tako vremensko stanje je pripomoglo, da se je gnitje grozdja zaustavilo in se posušilo. Obenem pa je to pripomoglo, da je grozdje prej dozorelo.

V času trgatve nam vreme ni preveč nagajalo, tako, da smo kar mimo in lepo potrgali.

IVAN VOGRIČ

OBČINSKE VESTI

S strani deželnih kontrolnih organov je bil odobren proračun. Po poletnem premoru mora uprava razmišljati za izpeljavo programa, ki si ga je zastavila na začetku mandatne dobe. Kar pa je treba povedati je to, da je proračun »Životaril«² že kakih dobrih deset let in da se tudi računi pozitivno odzivajo doslednemu delu.

Zaključujejo se večja dela urejevanja plazov in usadov po cestah. Končan je bil zid na Bukovju in urejena cesta na Rovesci. Poleg tega so na sporedu še manjša dela in sicer: postavljanje cestne ograje in cestnih znakov. V programu pa je še ureditev vaške razsvetljave. Celotna investicija za dela v zadnjih dveh letih znaša skoraj štiri milijarde lir. Za kritje stroškov so poskrbele števerjanska občina, Briška gorska skupnost in goriška pokrajina.

Preej časa jemlje občinski upravi problem vodnih cevi, ki so bile izpeljane po vaških cestah pred dobrimi desetimi leti. Vodovodne cevi so puščale na več koncih; v Štednem je bil problem rešen brez izkopa, drugod pa bo prav izkop edina možna rešitev.

Občinski upravitelji so bili v začetku septembra prisotni na odprtju kmečkega sejma v Pliberku na avstrijskem koroškem, ki je star že več kot 500 let in je zelo znan pod imenom Jormak. Prisotni so bili furlanski vinogradniki in briški z Dobrovega; na žalost ni bilo nobenega števerjanskega vinogradnika, to pa zaradi prezgodnje trgatve.

KAKO JE BILO ŽIVETI TAKRAT... INTERVJU Z GOSPO Jerico Hlede

Rodila se je na Trnovem pri Ljubljani 12. marca leta 1916.

»Kot begunka, sicer je moja družina živila na placu v Števerjanu. Ob izbruhu prve svetovne vojne je prisiljeno morala v begunstvo.«

Mami je bilo ime Justina Blažič, doma j bila iz Kostanjevice, vas Marijino Celje nad Kanalom; oče pa se je imenoval Ciril, po rodu Števerjanec in je bil mežnar. V zakonu se jima je rodilo šest sinov in hčerka Jerica.

»Najstarejši je bil Albin, druga po vrsti sem se rodila jaz, brat Lojze, ki so ga ustrelili Nemci v Vidmu leta 1945, Silvan, ki je umrl, ko je bil star komaj 2 meseca, Ciril, Jožef in najmlajši in še živeči Adrijan, ki živi v družinskem domu na placu, ob cerkvi sv. Florijana, v Števerjanu.«

- *S čim ste se igrali kot otrok?*

»S prijateljicami sem večkrat igrala v karte. Denarja nismo imele in tako smo igrale za mareličina semena.«

- *Rodili ste se v begunstvu, daleč proč od doma, v vojnem času, a prišel je trenutek vrnitve, ki pa se žal ujema z obupom razvalin...*

»'20. leta smo se vrnili domov. Vse je bilo porušeno: naš dom, cerkev in farovž. Župnik Sedej, ki je takrat maševal bodisi v Števerjanu kot tudi v Podsobotinu, se je začasno preselil v farovž v Podsobotin. Na placu so dobri ljudje spravili na noge dve veliki baraki, kjer smo imeli cerkev in farovž. In prav v farovžu je naša družina dobila zatočišče, dokler si nismo popravili našega prvotnega doma.«

- *V kakšnem spominu ste ohranili šolsko obveznost?*

»Ko sem dopolnila šesto leto starosti, sem šla v 1. razred. Imeli smo slovensko učiteljico, gospo Rimbar; v 2. razredu smo imeli samo eno učno uro slovenščine, sicer se je pouk odvijal v italijanskem jeziku. Vodil ga je nek južnjak, italijanščine smo znali zelo malo in njega sploh nismo razumeli, tako čudno je govoril. Verouk smo se učili v zakristiji. Od tretjega razreda dalje so ukinili rabo slovenščine v šoli. Rada sem imela računstvo, matematiko. Vsak dan, ko sem se vrnila domov, sem oskrbovala mlajše brate in opravljala hišna dela. Starša sta delala, garala v gruntu, na kmetiji, obdelovala sta baronično zemljo.«

- *Se spomnite kakega posebnega dogodka?*

»Bila sem 12 let staro dekle. Župniku je obolela kuharica. Tako sem mu pomagala v farovžu, kuhala, pomivala posodo, prala perilo, frigala tla... hodila sem po vodo v prč, vodnjak, ki je stal prav na placu, tam nekje, kjer je danes spomenik padlim.«

- *Kaj mi poveste o župniku Sedeju?*

»Gospod Sedej je bil učen, bistre glave in resen mož, mi mladi smo se ga bali. Bil je pravi žandarm, seveda v dobrem pomenu besede.«

- *Vaša mladost je bila zaznamovana s trdim delom, trudom in precejšnjo požrtvovalnostjo.*

»V 14. letu starosti sem delala v skladišču na placu, na tržnici v Gorici. Pripravljali smo in prebirali sadje in ga odpošiljali v Avstrijo. Pri 18. letih sem se odpeljala z vlakom v Milan, tam me je čakala sestrična Afra, katera je že par mesecev prej prišla v velemesto iskat zaposlitev. Dobila

sem delo pri neki družini kot pestunja, oskrbovala sem otroka. Tukaj sem bila eno leto in zatem sem se vrnila v domači kraj in takoj sem dobila službo v občinskem vrtcu (kjer stoji danes županstvo). Sama sem bila in skrbela za 44 otrok: kuhala sem jim, prala podbradnike, brisačke,...likala in pospravljala. Zgodaj zjutraj sem se zbudila in hitro tekla zakuriti peči v vrtec in potem sem šla s kolesom in tudi peš iskat vse otroke po domovih, da so sploh lahko prišli v vrtec. Starši pač niso imeli časa, da bi še za to skrbeli. Tukaj sem delala do leta 1940, dokler se nisva z možem preselila v Pevmo. Namreč mož je delal v tovarni v Gorici in edino razpoložljivo in možno prevozno sredstvo je bilo samo kolo."

- Ob kateri priliki ste spoznali vašega moža?

"S prijateljicami in sestričnima Afro in Danico sem se večkrat hodila zabavat. Rade smo hodile plesat, tako smo v času pusta plesale pri Terčičevih, vsako nedeljo. Pozimi pa smo plesale v dopolavoro, to je bilo v palači na placu, kjer stoji danes prosvetno društvo. In prav tukaj sva se zagledala in spoznala, saj sem so prihajali plesat tudi pevmski fante. Ko sem spoznala Karlota Sošola, pravili smo mu Toni, sem bila stara 21 let. Poročila sva se dve leti kasneje in sicer 31. decembra 1939. Takrat je bila močno v navadi poroka ob posebnih prilikah: na dan pusta, sv. Martina in tudi na dan sv. Silvestra. Nadalje sva bivala še eno leto na Sovenci blizu Koršičevih in potem sva si dobila stanovanje v Pevmi na Vinčiču. V zakonu so se nama rodili Valter, Nadia in Marjan."

- Najtežji trenutek, ki ste ga prestali?

»Grozno je bilo, ko so mojega moža ugrabili in ga odpeljali proč od mene. Dragi moj mož! Čakala sem hčerko, nisem vedela kam z glavo, bila sem brez ficka, čentežma. Takrat je raznašal tudi pošto. V tem času je umrl tudi nameščeni poštar in tako sem ga morala jaz nadomestiti za nekaj časa. Ni bilo prav prijetno. Vzela sem svoje stvari, sina Valterja in šla k teti Žinci v Števerjan, kjer sem tudi rodila Nadio. Moj mož je namreč delal v tovarni, bil je slovenskega rodu in nekemu ni bil po godu. Tri mesece je bil odposlan v zapor v Gorico, nato v Regina Coeli v Rim in nazadnje v Coroneo v Trst. Z njim sta bila Aščevcevec Pepe Koren in Ščedenc Andrej (Dreja) Miklus. Po enem letu trpljenja jim je uspelo zbežati domov. Toni se je vrnil suh, izmučen in pretepen. Tako je končno videl hčerko Nadio, ki je že imela štiri mesece. Takoj zatem je moral v partizane.

Hud udarec, krutost surove, brezdušne vojne, ki tlači prav preprosto ljudstvo!

»Z otrokoma sem večkrat hodila v Števerjan, na sprehod k žlahti in nekega dne sem srečala na poti Tončeta Rejevega. Bil je terenc in je živel na Križišču. Danes živijo njegovi otroci v Ljubljani. Vprašal me je, kako gre. Odgovorila sem mu, da Bog vidi in Bog previdi. Od tistega dne dalje do konca vojne mi je vsaki mesec pošiljal domov 300 lir. Lepa vsota denarja, saj je bila poštarjeva plača tisti čas 400 lir mesečno. Bog lonaj dobremu človeku!«

- Vaš pokojni mož, Karlo Sošol, je umrl 11. januarja leta 1985. Skupaj sta živela 45 let.

»S skupnimi močmi sva se borila za obstoj, za življenje, a imela sva se rada in se večkrat spominim na tista lepa skupno preživeta leta. Ko se je mož upokojil, sva se odločila in si sezidala dom, kjer tudi danes živim srečno brez skrbi in resnično uživam. Seveda v bližini dragih otrok, vnukov in pravnukinje Nikite. Vsi me spoštujejo in imajo radi. Vesela sem.«

Gospa Jerica Hlede je meseca marca letos praznovala svoj 84. rojstni dan. Zahvaljujemo se ji za tako lep pogovor. Najprisrčnejšim voščilom se pridružuje tudi uredništvo Števerjanskega vestnika. Vse najboljše!

MARJAN DRUFOVKA

NOVA MAŠA 8. SEPTEMBRA 1940

Ker smo bili Števerjanci, v bližnji preteklosti večinoma kolonske družine, ni bilo pri nas duhovniških poklicev, ker ni bilo denarja za šolanje.

V drugi polovici 18. stoletja je bil v naši vasi en novomašnik Andrej Trpin, ki je bil iz premožnejše hiše. V prvem desetletju 20. stoletja je pel novo mašo v Števerjanu Franc Klanjšček od Klanjškovih v današnjem Klancu. Tudi Klanjšček je bil doma iz premožne kmečke družine.

Pred šestdesetimi leti.

Že pred cerkvenim praznikom sv. Mohorja (12. julija), ki ga pri nas obhajamo slovesno s procesijo po vasi, nam je takratni g. župnik Ciril Sedej, pri večernih pevskih vajah v zakristiji povedal, da bo 8. septembra pri nas v Števerjanu nova maša g. Marijana Komjanca z Mocverja. Priporočal nam je, naj se skrbno pripravimo za lepo petje, naj redno prihajamo k večernim pevskim vajah, če bo potrebno tudi večkrat tedensko.

Začeli smo z vajami. Vadil nas je naš takratni pevovodja in organist Lojze Levpušček. Petje je nadzoroval prof. Jožko Bratuž iz Gorice. Poleg cerkvenega petja, smo se ta mladi, z velikim navdušenjem, lotili še zunanjih priprav za ta edinstveni praznik nove maše.

Začelo se je s temeljitim čiščenjem v cerkvi.

V Britofu je živel z bratom Lojzetom, postaran fant Pepic Mihelčev. Z njim smo se, skupina mladih, obutih v težke moške delovne čevlje, oboroženi s palicami in favči, mahnili v zgodnjih jutranjih urah v goro Sabotin. Ker je bilo v gori veliko strupenih kač smo vzeli s seboj tudi našega domačega psa Volkuna. V Sabotinu je raslo v višjih legah zelo fino in prelepo zelenje »Špariš« smo rekli temu zelenju, to so bili neke vrste divji šparglji. Nabrali smo si ga veliko. Zvečer smo pri Jakčevih v Britofu spletli iz tega zelenja dolge, tanke kite. S pomočjo dolge lestve so fantje te kite obesili visoko pod strop, da so se valovito spuščale do cerkvenih obokov na obeh straneh cerkvene ladje in se mehko ustavili ob podobah križevega pota. Nad prezbiterijem, se je spleten iz belih nageljnov blestel napis MARIJIN SI!

S Ščednega, iz Dolenjega konca so fantje in dekleta prinesli veliko zelenja bršljana, ga spletli v kite in njimi okrasili zvonik in pročelje cerkve. Zadnjo noč pred praznikom so fantje iz cele vasi postavili leseno ogrodje za lep slavalok, oblečen z zelenjem in belim cvetjem. Vrh slavaloka, iz belih nageljnov je stal napis: NOVOMAŠNIK BOD POZDRAVLJEN!

Že teden dni pred praznikom se je iz zvonika cerkve oglašalo veselo pritrkovanje, ki se je razlegalo preko valovitih Brd in goriške okolice. In končno je prišel tako zaželen 8. september 1940. Nekaj minut pred deseto uro je, v spremstvu očeta in mame, sester in bratov prišel pred slavalok novomašnik Marijan.

Pozdravila ga je dvanajstletna Sava in mu podarila lep šopek belih nageljnov. Druga deklica, tudi dvanajstletna Vida s kelihom v rokah ga je takole nagovorila:

Kelih zlat Vam za spomin
župnija danes daje.
Z Vami naj bo Božji sin,
ko greste v tuje kraje.
Ali boste mogli Vi,
trpljenja kelih piti?
Ali boste mogli Vi,
za Jezusom hoditi?

Pesem je spesnil nabožni pesnik, Srečko Gregorc, takrat župnik v Šturjah na Vipavskem.

Gospod Marijan Komjančev počiva med svojimi pokojnimi župljani na pokopališču v Sovodnjah ob Soči. Spomin na njegovo novo mašo, to enkratno doživetje, pa je ostal živo v spominu, nam starejšim Števerjancem.

Čez malo let, če bo božja volja, bomo Števerjanci doživeli spet novo mašo mladega domačina. Mlajšim, vernim Števerjancem, priporočam slovesno pripravo na to enkratno doživetje, kot ljubezen in oporo za mladega novomašnika, ki ga čaka takoj po novi maši trdo življenje duhovnika, med verujočimi in neverujočimi.

ADA GABROVEC

STARA MAMA PRIPOVEDUJE

ŠTMAVERČEVI

Oče Toni je padel v prvi svetovni vojni, ko so bili še Hinko, Karlinca, Pepca in Marjetka zelo majhni. K osiroteli družini se je, po smrti žene, preselil stari Boštjan, oče mame, vdove Karlina. Stanovali so v lepi, lepo urejeni novi hiši z gospodarskim poslopjem in z velikim dvoriščem. Stari oče Boštjan je otrokom nadomeščal očeta. Imeli so lastno kmetijo, ki so jo pridno obdelovali. Mati, vdova Karlina, je z ročnim vozičkom (burelo) vozila mleko v Gorico. Štmaverčevi niso trpeli pomanjkanja. Bili so srečna družina. Starejša dva Hinko in Karlinca sta že zahajala v vas k cerkvenemu pevskeму zboru, ki ga je takrat vodil slovenski ljudskošolski učitelj Štepančič, ki je zelo pazil na pravi posluš. Pepca se je učila šivanja in krojenja pri zelo pridni šivilji na Balihi, v zaselku vasi Šmartno v Brdih. Marjeta, najmlajša, je bila najraje doma s starim očetom Boštjanom. Stanovali smo prav blizu Štmaverčevih, med našim in njihovim domom je tekla bela pokrajinska cesta, ki je povezovala Brda z mestom Gorica.

Ker sem bila velikokrat sama doma, zlasti zvečer, sem se vedno zatekla k njim. Pri njih mi je bilo lepo. Imeli so me radi. Ko so povečerjali in so ženske pomile posodo, je stari Boštjan snel s slike Srca Jezusovega velik molek, družinski člani so si poiskali vsak svoj prostor in kleče začeli za večerno molitvijo: najprej rožni venec in litanije Matere Božje, razni očenaši za posebne potrebe, nato še poseben očenaš za srečno zadnjo uro. Na koncu je oče Boštjan slovesno ukazal: «Zdaj pa mi cerkvena pevca nekaj zapojta!». Mlada pevca Hinko in Karlinca sta dobro vedela, da stari oče ni trpel ugovora. In sta začela nekaj peti. Pridružili so se jima z brundanjem še vsi ostali, tudi stari Boštjan.

Ker sem doma z mamo večkrat pela, zlasti pri delu v brajdi in sem že imela dober posluš, sem na mah spoznala, da Štmaverčevo večerno petje ni usklajeno, pač pa je dalo občutek, da je neke vrste riganje, ki ga vleče vsak po svoje.

Pri Štmaverčevih se je molilo vsak večer, vse leto. Smem reči, da sem se molitev rožnega venca in še drugih molitev, naučila prav pri Štmaverčevih, kar mi je prav prišlo, ko sem s sedmimi leti začela hoditi h krščanskemu nauku v zakristijo.

Od našega in Štmaverčevega doma do cerkve je bilo približno četrta ure hoda po poljski poti, kjer ni bilo hiš do vodnjaka v Gabrskem koncu. Hinko in Karlinca sta redno zahajala k pevskim vajam. V bližini vodnjaka so Čebajevi takrat zidali novo hišo.

Bilo je v jeseni in je pihala močna burja, ki je z gradnje raznesla veliko desk. Fantje-Britovci pa so bili od muh; pobrali so razmetane deske in jih na samotnem kraju ob stičišču treh poljskih kolovozov (kakih tristo metrov proč od Štmaverčeve hiše) zložili v obliko rakev in čakali »v zasedi«¹ kdaj se bosta vračala domov od pevskih vaj Hinko in Karlinca. Noč je bila temna, brez lune.

Mlada pevca sta, nič hudega sluteča, naletela na belo rakev sredi ceste. Jok in prestrašeno vpitje so zbudili iz sna vse prebivalce treh hiš. Moški so šli pogledat, kaj je v krsti. O trugi ne duha ne sluha. Burja je opravila svoje, na križišču je bilo le kup belih desk.

Zaradi strahu, ki ga je povzročila krsta na križišču, sta se Hinko in Karlinca odpovedala cerkvenemu petju.

Stari Boštjan je opešal in počasi hiral. Kot otrok sem z mamo prisostvovala njegovi smrtni agoniji. Mirno je izdihnil. Tako so v tisti dobi umirali naši verni predniki, ki so pri vsakdanji večerni molitvi dodali še očenaš za srečno zadnjo uro.

NA VRSTI JE BIL ŽE 4. TURNIR "MED ZASELKI"

Letos je turnir «4. Zaselek», potekal od 18. do 22. julija. Prijavilo se je kar šest zaselkov.

Da bi igre potekale brez kakih večjih zaprek, je bil sestavljen pravilnik, ki je bil izročen takoj na začetku predstavnikom ekip.

Tako sta se v torek 18. julija odigrali na igrišču na Jazbinah kar dve tekmi: prva ob 19. uri, druga pa ob 20. Najprej sta se pomerili moštvi z Bukovja in Valerišča/Križišča. Za Bukovje so igrali: Nikolaj, Matej, Manuel in Martin Pintar, Filip Hlede, Martin Komjanc, Edi Lutman (vratar) in Evelin Bulfoni, za združeno ekipo Valerišče/Križišče pa Loris Manià, Manuel Makuc, Sandi Pintar, Aljoša in Damjan Dorni (vratar), Saša Hlede in Katja Dorni. Zmagala je združena ekipa Valerišče-Križišče z rezultatom 4 : 3. Zadetki : Matej P.-24',27' in Damijan D. z avtogolom; za Valerišče/ Križišče pa Loris M.(3',9',45') in Manuel P. (34').

Po tej tekmi sta se na igrišču pomerili moštvi z Jazbin in Ščednega. Za Ščedno so igrali: Martin in Marjan Drufovka (vratar), Danijel in Devid Miklus, Andrej Marassi, za Jazbine pa Edi Skok (17' in 20'), Patrik (33') in Ivan Komjanc, Manuel Komic (26'), Gerardo Falcicchia (49'), Marino Buzzinelli, Libero, Saša Klanjšček. Izzid: Jazbine pet zadetkov, Ščedno dva.

V sredo sta se pomerili moštvi Bukovja in Aščevih. Za zaselek Aščevi so igrali Kristjan in Rajan Gravnar, Denis Medvešek, Martina U., Massimo, Fabrizio). Tokrat je moštvo Bukovja zbralo moči in premagalo nasprotnike kar z 9:3.Gole so zadeli: Matej P. (3',11'); Nikolaj P.(5', 15'); Martin K.(19',36'); Filip H.(43'); Martin P.(45',49').

V tekmi Aščevi : Valerišče/Križišče, je zmagala združena ekipa z rezultatom 4:3.Gole so zabili Saša H.(8') in (45'); Sandi P.(12'); Manuel P. (30'); proti tremi Fabrizio (3' in 40'); Dimitrij (6').

V petek je bil na sporedu polfinale. V prvi tekmi sta se pomerili moštvi Ščednega in Valerišča/Križišča. Tekma je bila precej borbena. Končala se je z rezultatom 2:1 za združeno ekipo. Gole so zadeli Saša (14'), Loris (24') za Ščedno pa beležimo gol Danijela M. (16'). Druga tekma med ekipama Bukovja in Jazbin je bila še bolj borbena, saj smo imeli enega hudo poškodovanega igralca in enega poškodovanega gledalca. Med igro si je Nikolaj P. v trčenjem z nasprotnim igralcem Patrikom K., ob udarcu hudo poškodoval čeljust in je zato moral nemudoma v bolnišnico. Korajžen gledalec pa je samo ob poslušanju diagnoze o Nikolaju omedlev.

Tako je števerjanska klapa zaključila turnir ob kavi in sendvičih, ki jih lahko dobiš v avtomatih v čakalnici goriške splošne bolnišnice.

Nagrade niso bile podeljene. Mladinski krožek pa čuti dolžnost, da se zahvali gostilnam Luka, Vogrič in Koršič za denarni prispevek.

KATJA DORNI

IZ BRIŠKEGA ČASNIKA...

ZA USKLAJENEJŠI RAZVOJ ČEZMEJNEGA OBMOČJA

Posvet Študijskega središča Grad Vipolže ob zaključku projekta »Popis zanimivih kulturnih in turističnih točk v slovenskem delu Brd kot osnova za izdelavo turističnega vodiča Brda-Collio«

Čeprav so meje le stvar političnega dogovora, lahko predstavljajo za prebivalce mejnega območja hujšo oviro kot najvišja gorovja in najbolj široke reke. Toda prav zato in zlasti tam, kjer se meje ne pokrivajo z naravnimi (geografskimi) ločnicami, jih prej ali slej začnejo vsi čutiti kot nekaj tujega in odvečnega in prej ali slej se začno vrstiti bolj ali manj odločne pobude za preseganje meje. Še nedolgo tega se je o meji govorilo kot o zadrugi, ki naj povezuje sosednji državi, danes pa je ta pogled na mejo že presežen z vse bolj stvarno vizijo o čezmejnih območjih. Želja o preseganju ločenosti sprošča nove energije, ki lahko postanejo nov vir usklajenega razvoja.

Posvet, ki ga je na dobrovskem gradu ob sodelovanju briške in krminske občine in pod pokroviteljstvom goriške pokrajine pripravilo Študijsko središče Grad Vipolže, je formalno predstavljal zaključno dejanje izvajanja projekta »Popis zanimivih kulturnih in turističnih točk v slovenskem delu Brd kot osnova za izdelavo turističnega vodiča Brda-Collio«, podprtega s strani Programov Phare CBC – Sklad malih projektov 1999/2000, dejansko pa je nakazoval že nove usmeritve za skupen razvoj. V uvodnih nagovorih sta župana Franc Mužič in Maurizio Paselli izpostavila vse bolj tesno sodelovanje krajevnih uprav, ki preko strokovnih komisij že začenjata usklajevati razvojne usmeritve na nekaterih področjih, zlasti pa na vinogradniškem in turističnem. Predsednik goriške pokrajine Giorgio Brandolin je kot eden od pobudnikov in prvi predsednik Čezmejne zaveze (sedaj jo vodi novogoriški župan Črtomir Špacapan) spregovoril o dobrem delu tega organa za usklajevanje razvoja Goriške in celega Posočja ter kot konkreten rezultat medsebojnega zaupanja omenil načrt za skupno čistilno napravo za obe Gorici. Največji zalogaj pa bi predstavljalo uresničevanje skupnega projekta Prevala – Preval, ki ima vse lastnosti, da bi pomembno pospešil rast turistične ponudbe območja Brda – Collio. Brandolin zaenkrat pogreša le večjo angažiranost zasebnega kapitala, saj se zdi, da se zanj bolj zavzemajo politiki kot privatniki.

Goriški pokrajinski odbornik za kulturo in turizem Giulio Valentini se je dotaknil vprašanj globalnega in lokalnega v turizmu. Velike potovalne agencije ponujajo standardne pakete, ki goste popeljejo do nekega tujega letališča, od tam z avtobusi do bolj ali manj podobnih hotelov z bazeni in po izteku aranžmaja ponovno do domačega letališča. Potem so obiski velikih mest (Benetke, Pariz, Praga), ki jih prej ali slej mora videti vsakdo, toda večina se takih programov kmalu naveliča in začne odkrivati drobne posebnosti turistično še nerazvpih krajev, ki pa lahko ponudijo biološko in geografsko pestrost, že skoraj pozabljeno prvobitnost in tisoče malenkosti, ki naredijo dan zanimiv. Na tej ponudbi naj bi po njegovem mnenju gradili tudi naši kraji, vendar je potrebno doseči tako kritično maso ponudbe (razširiti prenočitvene zmogljivosti, dvigniti raven gostinskih uslug, urediti kolesarske in sprehajalne poti, prodajalne izdelkov domače in umetne obrti...) kot kritično maso gostov. Oboje koraka z roko v roki, toda korak spredaj morajo biti tisti, ki ponujajo, sicer se bodo gostje, razočarani, obrnili drugam.

V nadaljevanju posveta je Izičor Simčič z nizanjem pomnikov zgodovine predstavil potek in nekatere izsledke projekta »Popis zanimivih kulturnih in turističnih točk v slovenskem delu Brd kot osnova za izdelavo turističnega vodiča Brda-Collio«. Kot je večkrat poudaril, ima vsak pomnik ali znamenje svojo zgodbo, in vse te zgodbe skupaj sestavljajo pripoved o Brdih. Odločil se je za pot skozi čas, ki se je začela pri pričevarjih novejši zgodovine in končala s prazgodovinskimi

najdbami. Že časovno omejen poseg je pokazal silno gosto mrežo točk, ki jih lahko povežemo v številne zanimive poti odkrivanja Brd, seveda pa bi bilo potrebno zbrane podatke čimprej urediti tako, da bi bili dostopni obiskovalcem Brd oziroma da bi z njimi privabljali ljudi v naše kraje.

Korak dlje v to smer je projekt Teritori, ki ga je predstavil Davide Iannis iz Tržiškega kulturnega središča. Tudi ta je nastal ob pomoči evropskih skladov (Cilj 2, Os 3: Gospodarsko pospeševanje) in predstavlja turistično ovrednotenje in multimedijsko predstavitev zanimivosti Spodnjega Posočja in Krasa, torej ozemlja Goriške pokrajine. Predlagane poti odkrivanja Gradeške lagune, Krasa, Brd in ravnice ob Soči imajo za rdečo nit tako romarske cerkve kot pomnike 1. svetovne vojne in vse že sedaj vključujejo tudi kako točko v Sloveniji, povsem samoumeven pa postaja predlog, da bi projekt razširili na celotno Posočje. Za tuje obiskovalce – tako nam je zagotavljal slovenski častni konzul na Solnograškem Bertl EMBERGER – smo zanimivi le s celovito ponudbo Posočja od Vršiča do Gradeža, in z našo »estetsko ponudbo« (bogata zgodovina, mnoštvo detajlov, vrhunska vina in gastronomija) lahko prepričamo marsikoga, da se bo namesto po dolgočasni avtocesti odpravil na dopust v (ali vsaj skozi) naše kraje.

Nadaljevanje posveta je prineslo živahno diskusijo z vrsto pohval organizatorjem, predstavitevijo komplementarnih projektov (biološko sadjarstvo in čebelarstvo na Kolovratu) in željami, da bi se celotno Posočje dejansko in čimprej začelo ponujati kot enotno območje. Med posvetom je bila na ogled razstava materialov popisa zanimivih kulturnih in turističnih točk vključno z grafikoni gostoljubnosti briških vinarjev, ki so skoraj vsi (97%) pripravljeni sprejeti obiskovalce, jih popeljati skozi klet in jim omogočiti degustacijo vina, kar nekaj kleti pa je tako opremljenih, da lahko naenkrat sprejmejo za cel avtobus gostov. Zbrani podatki dajejo osnovo za nadaljnje delo pri določanju smeri predstavljanja Brd in predvsem za skupno načrtovanje razvijanja turističnih potencialov in ponudbe celotnega čezmejnega območja. Posvetu ob rob gre zapisati, da sta se ga udeležila tudi predstavnika ene najbolj znanih založb (Boell), ki sta zbranim predlagala izid turističnega vodiča celotnega Posočja za nemške goste. Prepričana sta v tržno uspešnico, za kordinatorja projekta pa je bil imenovan prav arhitekt Izidor Simčič.

TONI GOMIŠČEK

Projekt »Popis zanimivih kulturnih in turističnih točk v slovenskem delu Brd kot osnova za izdelavo turističnega vodiča Brda-Collio« sta finančno omogočila Občina Brda in Program Phare CBC Sklad malih projektov 1999/2000

Vodja projekta: Izidor Simčič

Svetovalec: Lucijan Vuga

Sodelavci: Tanja Gomiršek, Lucija Prinčič, Pavla Jarc, Mitja Blažič, Toni Gomišek

TUDI 15. AVGUST JE ŠTEVERJANSKA MLADINA PREŽIVELA SKUPAJ

Za tako imenovani ferragosto je mladinski krožek poskrebel, da bi ga števerjanska mladina preživela skupaj. Tako smo se v nedeljo, 13.08. odpravili na Bled k gospe Pavli, ki je bila tako prijazna, da je sprejela kar 15 oseb. Z nami je bila skoraj brez skrbi, saj smo si kosila in večerje kuhali sami. Nekateri so peljali s seboj kolesa. Bili smo prav na počitnicah, saj razen neutrudnih kolesarjev, nismo ostali veliko delali. Ko smo se nastanili v sobe, smo dekleta skuhale pasto. Kot običajno so fantje gledali F1. Da bi se po veliki napetosti sprostili, smo šli na sprehod po Vintgarju. Hodili smo po mostu spod katerega smo opazovali reko Radovno in njeno lepoto. Nato smo nedeljo popoldne preživeli na obali Blejskega jezera. V ponedeljek smo menjali "plažo" in se preselili na Bohinjsko. Tokrat naj bi moški skuhali večerjo, a opogumili so se le nekateri in pekli meso na ražnju. Tisti večer so se nam pridružili še štirje člani, tako da smo noč preživeli kar v devetnajstih. V torek smo se ponovno kopali v Blejskem jezeru. Ker zabave ni manjkalo, smo se odločili, da ostanemo na Bledu še eno noč. Tako smo to noč izkoristili, da smo se šli sprehajati po Bledu in se zabavali dolgo v noč. V sredo smo se zbudili pozno, a nas je gospa Pavla vseeno postregla z obilnim zajtrkom. Ko smo vse pospravili, smo se odpravili na pot proti domu. Čeprav smo se za zajtrk veliko najedli nam je vseeno krulilo po želodcu in tako smo šli na kosilo. Da bi bili še nekaj časa skupaj, smo šli na Gocart. Tudi mi dekleta smo se opogumile in tako vozile te majhne avtomobilčke. Nato smo se vrnili domov, veseli da smo 15. avgusta preživeli skupaj.

KATJA DORNI

OSNOVNOŠOLCI PIŠEJO...

PEDENJPED

Pedenjped je polno sladkarij: čokolado, torto, puding. Zaradi tega ga boli trebuh in mora preživeti dopust v postelji.

PEDENJPED

Pedenjped dobi brata dvojčka.
Brata sesata prst in si kažeta jezik.
Oba kričita tako, da poči ogledalo.

LIZA TERČIČ 2.r.

GABRIJEL LANGO 2.r.

MOJ PSIČEK

Rada majhnega psička jaz imam,
ime Spike mu vedno nadam,
z njim se veselo igram,
ter smejem po cel dan.

ISABEL KLANJŠČEK 3.r.

TATA

Tata rada te imam,
ker rada s tabo se igram.
Dobro te poznam,
ker te vidim vsak dan.

Delat lepo znaš,
na polju oraš.
V kleti vino delaš,
v gostilni ga prodaš.

MARTINA MARAŽ 3.r.

DRAGA MAMICA

Moja mamica je zlato,
kakršnega ni še videlo oko!
Moja mamica je sonce,
kakor so počitnice za učence!

Moja mamica me razume
in takrat me za roko prime!
Moja mamica me veseli
in zmeraj zame skrbi!

ALICE MIAN 3.r.

MAMICA

Mamica je zlata,
kot zelena trata.
Zjutraj me zbudi,
vse prelepe dni.

Malico pripravi,
zvezke mi pospravi.
V šolo rad se peljem,
z bratom in veseljem.

Ko domov prispem,
čaka me objem.
Da bi to veselje,
nikoli ne končalo

ELIJA MUŽIČ 3.r.

ŠTEVERJANSKO-SLOVENSKI SLOVAR

Aden – eden;
Baluon – balon ;
Borša – torba ;
Bošk – gozd;
Cevata – copata;
Divan – kavč;
Farbice – barvice;
Guobe – gobe;
Jabka – jabolko;
Kakuš – kokoš;
Kekuo – kako;
Khunca – kuhalnica
Ki – kaj;
Krcut – zajemalka;
Kola – lepilo;
Mčka – mačka;
Pušta – pošta;
Slata – solata;
Špigla – ogledalo;
Šufit – podstrešje;
Šulni – čevlji;
Tuo – to;
Važo – vaza;
Zemja – zemlja;
Zgonc – zvonec;
Žval – žival.

NIKOL DORNI in
STEFANIA BERETTA 4.r.

FABJAN MUŽIČ 2.r.

ZELENO ŽIVLJENJE

Neke noči sem odprla okno, se dvignila na prste, in zletela v nebesa. Okoli mene so bile same zelene rože, preoblekle so me v zeleno obleko, z zelenimi biseri, z zeleno krono na glavi. Popeljale so me v čudežno zeleno palačo, in me presadile na tron. Potem so me razglasile za njihovo kraljično. Od sedaj naprej sem vsako noč pri njih, in me vsako noč peljejo v drugačni svet, včasih v rdeč svet, včasih v rumen, včasih v bel, najslabše pa je, ko me popeljejo v črni svet. Tam ni sonca ne oblaka, tam se nič ne vidi, toda mene, zeleno kraljično, peljejo s svetilkami. Z njimi prestrašimo vse črno ljudstvo, najbolj pa črno kraljično. Vsi tisti črni so namreč vsi z očali, ker niso navajeni na mogočno luč. In, ko pridemo mi, zeleno ljudstvo, se vsi prestrašijo, tečejo v votline in si nataknejo očala. Taka so nebesa, taka. Vsa ljudstva niso nič drugega kot angeli. Nad njimi je kralj vseh nebes, Vsemogočni Bog.

COSTANZA FRANDOLIC 4.r.

ČUDEŽNI PARK

V čudežnem parku sedim jaz z mojo zvesto ptico. Na drugi strani slap šumlja, v tolmunu zlate ribe plavajo. Pod slapom ribič v majhnem čolnu lovi jih. Na bregu konj vodo pije. Pred mano zraste roža čudežna. Zlata vrtnica z velikim cvetom raste v nebo. Ptički pojejo veselo na vejici zeleni. Zlatorumeni hribi se v soncu lesketajo. Na drevesih čudežnih cvetovi in sadeži rastejo. Ptice sadeže nabirajo in meni dajejo. V parku reke tečejo, da v njih barvne ribe plavajo. Sonce pošilja svoje žarke, da cvetice zrastejo. Riba se je na trnk ujela, a takoj izginila. Ribič je za slap zašel v votlino, kjer zlato in biseri domujejo. Rosne solze so se v bisere spremenile. Ko so oblaki zakrili sonce, so ta čudežni park zmočile. Drevo pa raslo je in raslo, da senco bo meni delalo. Ko so rosne kaplje vodo božale, so biseri nastali. Na gori stal je zlati grad, tja ptica poslala me je. Ko sem tja prišel, so me ptice za njihovega kralja vzele. Tako postal sem kralj ČUDEŽNEGA PARKA.

ANDREJ BREŠAN 4.r.

ŠOLSKA PRAVILA IN IZZIVANJE

Tudi v letošnjem šolskem letu smo ponovno pregledali lanski pravilnik o lepem vedenju v šoli. Zaobljubili smo se, da se ga bomo čimbolj vestno držali. Želimo se namreč naučiti medsebojnega sodelovanja in bivanja v skupnosti. Včasih se zgodi, da uporabljamo tak vedenjski vzorec, ki drugo osebo vznemiri, prizadene, poniža ali kako drugače škoduje. Tako izzivanje se pojavlja v naslednjih oblikah:

- uporaba žaljivk in zbadljivk;
- uporaba neprimernih vzdevkov;
- poškodovanje lastnine nekoga drugega;
- neupravičeno izključevanje iz aktivnosti;
- poskus ponižati druge.

Na naši šoli izzivanje in žaljenje sošolcev nista zaželjena. Če nas vedenje vrstnikov moti, jim to lahko povemo brez izzivanja. O problemu se pogovorimo in na tak način rešujemo medsebojne spore.

LARA PRINČIČ 5.r.

ČESTITKE:

20. avgusta 2000 sta si v števerjanski cerkvi obljubila večno zvestobo Kristina Corsi in Fulvio Devetak. Ob tako važnem življenjskem trenutku se z njima veseli uredništvo Števerjanskega vestnika in jima iz srca vošči obilo medsebojnega razumevanja in večne ljubezni.

9. septembra 2000 sta na skupno življenjsko pot stopila Monica Carrara in Gregor Sfiligoj. Uredništvo jima čestita in želi, da bi bilo novo skupno življenje srečno in polno lepih trenutkov.

Na Jazbinah sta se 16. septembra 2000 poročila Raffaella Maraž in Ermanno Birri. Novoporočencema želi uredništvo vso srečo.

DAROVI:

ZA CERKEV V ŠTEVERJANU: v spomin na pok. Lojzeta Mužiča Sekcija Ssk 50.000; ob krstu Gaje Tereze Ciglič starši 100.000; N.N. v zahvalo za srečno izvršeno delo 100.000; družina Culot – Bertolini 50.000; Jelko Komjanc 100.000; v spomin na pok. Mirkota Humarja žena Marica in hčere 300.000; Danijel Miklus in otroci 100.000; Slavko Klanjšček (briše dolg cerkve) 300.000; Danijel Miklus in otroci 50.000; v spomin na dobrega človeka Bogomira Lojka kolegica 50.000; N.N. 200.000; N.N. 50.000; Herman Srebrnič 100.000; Silva Rožič 30.000; za lačne otroke ob krstu Gaje Tereze Ciglič družina Aleša Komjanca 100.000; v sklad pok. Sestre Mihelangele Marino Humar 100.000 lir.

ZA CERKEV NA JAZBINAH: namesto cvetja na grob pok. Antonia Carolla N.N. 50.000, Izidor Prinčič in družina 100.000; za lačne otroke N.N. 10.000 lir.

ZA ŠTEVERJANSKI VESTNIK: Bertl Lipusch 150.000., N. N. 50.000, Terpin M. 20.000 lir.

SMRTI:

PEPCA MARAŽ vd. TERPIN

Jožefa Maraž – po domače Pepca Terkučeva – je bila rojena v Števerjanu 23. februarja 1907, krščena pa naslednji dan. Rodila se je v kolonski hiši pri Aščevih očetu Jožefu in materi Ani Vogrič kot druga izmed osmih otrok. Že kot otrok je poskusila pomanjkanje in revščino. Leta 1915, ob izbruhu prve svetovne vojne, je bil oče poklican v vojsko, mati pa je z otroki odšla v begunstvo na Dobrovo pri Ljubljani. Tam je Pepca obiskovala dopoldansko šolo. O očetu niso žena in otroci prav nič vedeli, ko pa so se po končani vojni vrnili v porušeni Števerjan, so dobili že pripravljeno barako. Pripravil jo je oče, ki se je kot vojak občasno vračal v domačo vas. Takoj po vrnitvi domov je enajstletna Pepca hudo zbolela. Dolgo je ležala nezavestna, nekega dne pa je ob postelji zagledala očeta, ki se je bil pravkar vrnil od vojakov. Kmalu zatem je ozdravela. Šestnajst let stara se je zaposlila kot šivilja v vojašnici na Travniku v Gorici, nato pa v skladišču za sadje in zelenjavo. V tistem času je z družino stanovala na Sovenci, kjer je pri sosedih spoznala Damota Terpinovega. Poročila sta se 31. decembra 1940 ter se nastanila v baraki pri Terpinovih. Takoj zatem sta odpotovala v Nemčijo, kjer sta za skromen denar obdelovala zemljo na veliki kmetiji. Pepca se je

kmalu vrnila domov in za njo tudi mož Damo. 5. oktobra 1941 se jima je rodil sin Marijan, takoj zatem pa je bil mož poklican v vojsko sprva v Italijo in nato v Alžirijo. Vrnil se je popolnoma izčrpan in bolan na pljučih: od takrat je bil velikokrat v bolnišnici ter je nazadnje leta 1973 podlegel boleznim. Pepca je kot vdova stanovala v Gabrskem koncu, nekaj časa na Sovenci, nazadnje pa na Jazbinah, kjer ji je občinska uprava priskrbela stanovanje v bivši osnovni šoli.

Življenje pokojne Pepce je bilo zaznamovano s pomanjkanjem in trpljenjem. Bila je skromna in zelo delavna žena, veliko je garala in opravljala najtežja dela na polju in doma. Najrajši se je spominjala časov, ko je v domačem pevskem zboru prepevala na koru naše cerkve. V zadnjih letih je sin z ženo ljubeznivo skrbel zanjo. Spričo skromnega življenja in velike delavnosti je dočakala visoko starost 93 let. Lani decembra se je ponesrečila v kolku in zaradi tega morala v bolnišnico. Od takrat si ni več opomogla. Dolgo mesecev je ležala in nazadnje 25. julija ponoči zatislila trudne oči ter odšla iskat plačilo k Bogu.

MIROSLAV HUMAR - MIRKO (MIKELOV)

Pokojni Miroslav se je rodil 7. septembra leta 1923 v Števerjanu (hšt. 101) kor prvi štirih otrok očetu Lojzetu in mami Terezi Škorjanc. Zakrament sv. krsta je prejel takoj po rojstvu, 4. avgusta leta 1935 pa zakrament sv. birmе. Osnovno šolo je obiskoval v Števerjanu. Po šoli je ostal doma in pridno pomagal staršem pri delu na kmetiji. V letih, ko je hodil v šolo je nastopila huda gospodarska kriza, ki tudi v naših krajih ni prizanesla. Pritisk narodnega zatiranja pa je še naraščal do druge svetovne vojne.

Leta 1940 so ga skupaj z drugimi domačimi fanti ujeli »škvadristi« in ga v svoji postojanki v Kojskem med zaslisevanjem mučili. Oktobra 1942 je bil prisilno mobiliziran v italijansko vojsko. Najprej je bil vojak v Piemontu, kasneje pa vtaknjen v »battaglione speciale« in moral je na Sardinijo na delo v rudnike. Zaradi reakcije proti nadrejenemu podoficirju, je bil kaznovan in tri mesece presedel v strogem zaporu. Nadaljne zaporne kazni so ga osvobodili ameriški vojaki med zasedbo otoka. Odtod je bil prestavljen na Korziko, nato v Francijo.

Po končani vojni se je srečno vrnil domov, kjer se je posvetil delu na domači kmetiji.

26. januarja 1952 se je v Števerjanu poročil z marico Klanjščkovo. V zakonu so se jima rodile tri hčerke: Aleksandra, Klara in Neva. Pred približno štirimi leti so nastopile prve hude težave z zdravjem. Nenazadnje pa je nastopila kap in vsa zdravstvena nega in zdravniška pomoč ni pomagala. Kljub morebitnim aparatom je 4. avgusta letos srce odpovedalo. Že naslednjega dne je bil pokopan na domače pokopališče.

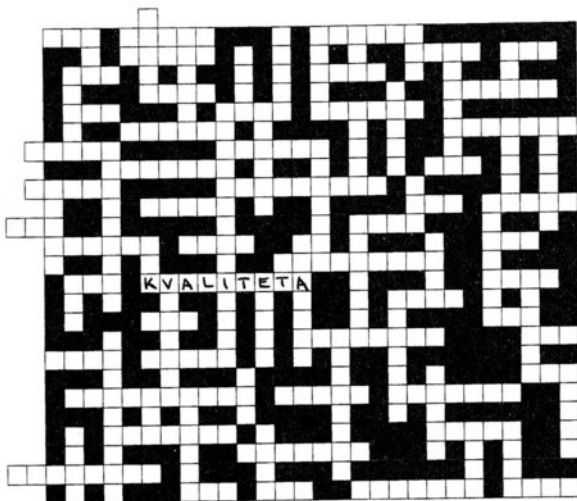
ANTONIO CAROLLO

Rodil se je 18. junija leta 1921 v Jesolu pri Benetkah kot prvi sin štirih otrok Amaliji Cappiotto in Fortunatu. Živel je v skromni kmečki družini tako rečeno polovinarsko življenje. Star komaj devet let je zapustil šolo in se oprijel domačega dela na kmetiji. Kot dvajsetletni vojak je leta 1942 bil poslan v letalstvo v Turin, nakar v mesto Padova, kjer se je boril s slovenskimi in italijanskimi partizani. Med vojno je bil ranjen in odposlan v bolnico Franjo pri Cerknem. Po vojni se je z družino preselil na Jazbine, kjer je odkupil zemljo in si zgradil stalno bivališče. 18. februarja 1950 se je v zakonu združil z domačinko Francesco Corsi; v zakonu sta se jima rodila dva sinova Claudio in Sergio. 18. februarja letos sta z ženo praznovala okroglo obletnico – zlato poroko.

Žal je bilo njegovo življenje zaznamovano s hudo boleznijo, ki je trajala že dolgih deset let. Zadnje čase mu je zdravje še bolj opešalo, zato je moral večkrat iskati pomoči v bolnišnici. 3. julija letos se je odrešil trpljenja in zaspal v miru.

ZA KRATEK ČAS

V Shemo dodaj naštete besede!

2 črki: OO, LI, PA, AS, ZB, AT;

3 črke: TEK, KRI, AKT, LIM, SMS, BAS, GRK, RIŽ, SIR, TRI, POL, SIN, NOS, PAR, UHO, KIT, LAZ, NIT, TAT, KOL, DED, DAR, KRK;

4 črke: KLET, OKLI, DELO, KITA, TIHO, VINO, OTOK, BRDA, CVET, PIKA, KRKA, KLOP, NOGA, CILJ, OLGA, OMET, JATA, ZVOK;

5 črk: OKLEP, OLIVA, JEKLO, VEDRO, LOSOS, TOPOL, SKLON, VIHAR, MASLO, JEDRO, ETIKA, ČREVO, GRGAR, SONCE, EPIKA, LIMBO, ROGOZ, OLIKA, KONEC;

6 črk: VIKICA, OZADJE, OPTIKA, TRGATI, NOVOST, CEPIVO, NAVDIH, KLERIK, KANTON, DELFIN;

7 črk: NEVIHTA, TEORIJA, ILOVICA, PLAČILO, HITROST, ČASOPIS, ZAVETJE, AKACIJA, VRHNIKA, KRIVICA, CELOVEC, RAZGLED, IMOVINA, STOLICA;

8 črk: GOSTITELJ, RODOVINA, JEREBIKA, ILEGALEC;

9 črk: OPOZORILO, AKTIVNOST, OPOZORILO;

10 črk: RAZKLADATI;

14 črk: VINOGRADNIŠTVO.

E.D.

KUHINJSKI RECEPT

PURANJA RULADA

Potrebujemo: 2 kg puranjih prsi brez kosti, 40 dag tanko narezanega kuhanega pršuta, 8 dag naribanega korenja, 4 žlice gorčice (senape), sol in poper, 0,25 dag špinačnih listov, muškatni oreh, 2 žlici pražene čebule, 2 žlici drobno narezanega drobnjaka, 2 trdi kuhani jajci, 5 dag masla ali margarine, olje in pivo za polivanje, vrvico za povezovanje rulade.

Puranje prsi narežemo, da dobimo velik zrezek. Na desko damo prozorno folijo. Puranji zrezek položimo na desko in ga s prozorno folijo pokrijemo tudi po vrhu. S kuhinjskim kladivom ga potolčemo, da dobimo enakomerno debelo pleskev. Folijo odstranimo in plast purana posolimo, popopravimo, nanj položimo špinačne liste, potresemo z naribanim korenčkom, naribamo trda kuhana jajca, potresemo s čebulo, drobnjakom, muškatnim oreškom in obložimo s tanko narezanim pršutom. Zvijemo v rulado in povežemo z vrvico. Namažemo z maslom ali margarino ter pečemo v pečici eno uro pri 160° C. Med peko rulado prelivamo z oljem in pivom. Rulado lahko ponudimo toplo ali hladno. Omako, ki je ostala pri peki, serviramo posebej.

JESENSKA SLADICA

Potrebujemo: 40 dag moke, pol žličke soli, 2 dag kvasa, 4,5 dag sladkorja, 1 jajce, 6 dag moke, toplo mleko. Nadev: 6 dag rozin, 6 dag kondiranega sadja, 4 dag sladkorja, pol žličke cimeta, nožev vrh oreščka, lupina limone.

Kvasu dodamo ščepec sladkorja in ga razstopimo v toplem mleku. Zlijemo ga v jamico sredi moke. Ko začne vzhajati, dodamo druge sestavine in z roko mešamo. Dodamo razstopljeno maslo ter dobro prengnetemo. Testo pokrijemo naj vzhaja dobro uro.

Vzhajeno testo zavaljamo na pomokani deski v 25x40 cm velik pravokotnik. Sestavine za nadev zmešamo in porazdelimo po testu ter z valjarjem rahlo pritisnemo. Testo zvijemo in tesno stisnemo robove ter oblikujemo v krog tako, da se konca prekrivata. Obroč položimo na pomaščen pekač in pustimo vzhajati 45 minut. Pečemo 25-35 minut.

ANKETA

OHRANITEV VAŠKE OSNOVNE ŠOLE V DRAGAH

Če si želiš jo dopolni in jo oddaj članom uredništva. Anketa je anonimna. Lepa hvala.

ŽELIMO SI OHRANITI POUK NA SLOVENSKI OSNOVNI ŠOLI »ALOJZ GRADNIK«
V ŠTEVERJANU, SAJ SMO PREPRIČANI, DA JE TO, ZA ŠTEVERJANSKE OTROKE IN ZA
NAS VSE NASPLOH, NAJBOLJŠE.

- Veš, da 3 učiteljice posvečajo svojo pozornost današnjim samo 16. otrokom DA ☐ NE ☐
- Veš, da učenca/ko čaka šolabus pred hišnim pragom DA ☐ NE ☐
- Veš, da se je pred nekaj leti odvijal v osnovni šoli celodnevni pouk (šolske reforme so ga odvzele – in kar je enkrat odvzeto je odvzeto za vedno) DA ☐ NE ☐
- Veš, da če bo število vpisov še vpadalo bo obstoj same osnovne šole močno ogrožen, kar bi privedlo do možne ukinitve pouka v števerjanski vasi; to bi pomenilo konec celotnega vaškega razvoja! DA ☐ NE ☐
- Ali ima naša šola kakšne pomanjkljivosti?
Če da, navedi jih?.....
..... DA ☐ NE ☐
- Smisel ankete je v tem, da ponovno ovrednotimo osnovno šolo, ki je bila v zadnjih letih deležna hudega padca. Si želiš, da bi ugled šole ponovno zablestel? DA ☐ NE ☐
- Je važno, da otrok obiskuje osnovno šolo v kraju kjer živi, za njegovo boljšo duševno rast in vključitev v vaško kulturno in družabno življenje? DA ☐ NE ☐